

Näyttelijät

Maria Medea Carlsen (synt. 1975)

”Hei Maria

Sinut on kutsuttu Edvard Fehmerlingin uuden ”Monogamiaa”-näytelmän suljettuun koe-esiintymiseen, jossa valitaan näyttelijät kahteen rooliin: Miehen ja Naisen. Koe-esiintyminen pidetään Ravnsøhyttenissä 15–17/5. Näyttelijäehdokkaiden on oltava paikalla koko mainitun ajan. Tiedostustilaisuus 12/5 klo 15 Pienessä salissa.

Terveisin Nordisk Teaterskole”

Päälin puolin Maria ei ole kovin erikoisen näköinen. Hän on normaalimittainen ja pukeutuu rentoihin, hippityyliin vaatteisiin. Hän kulkee yleensä kuluneissa Dr. Martenseissa, ruskeissa samettihousuissa ja neulepaidassa, kirjava huivi kaulan ympärille käärittynä. Hänellä on oikeastaan aika kauniit kasvot, eikä hän käytä meikkiä päivittäin. Hänen kiiltävät, maksapasteijan väriset kiharansa liehuvat jossain poikatuken ja polkkatuken vaikeasti määriteltävässä välimaastossa, ja kertovat, ettei hän käy kovin usein kampaajalla.

Lukiessa Maria tunnettiin pinkona, jonka asiat olivat aina järjestyksessä. Hän ei käynyt juhlissa, vaan vietti aikaa toisia kouluja käyvien ystäviensä ja Sademetsäryhmässä tapaamansa poikaystävänsä Torbenin kanssa. Vaikka Maria olikin vakava opiskelija, oli teatteri hänelle kaikki kaikessa. Lukion jälkeen Maria työskenteli osaikaisena koulunkäyntiavustajana ja oli mukana erilaisissa teatteriprojekteissa.

Maria käytti niin paljon aikaa harjoitteluun ja rooleihin valmistautumiseen, että Torben lopulta kyllästyi ja jätti hänet tyhjän, posliininuken näköisen blondin, Malenan, takia. Maria otti eron raskaasti, eikä hänellä ole sen jälkeen ollut poikaystävää. Hän aloitti opiskelun Nordisk Teaterskolella syyskuussa 1996 ja on menestynyt hyvin. Maria on koulussa tunnettu äidinvaistostaan, joka saa hänet kuuntelemaan ja auttamaan, jos jollakulla on ongelmia.

Marian vahvuus näyttelijänä on aina ollut hänen vakava asenteensa työntekoa kohtaan, mutta hän on lisäksi lahjakas. Hän eläytyy harvinaisen hyvin, muttei silti aina ”pääse näyttämön reunan yli”. Maria ei ole koskaan pelännyt kovaa työntekoa, ja epäonnistumiset vain lisäävät hänen sisuaan, mutta kuinka ihminen voisi hankkia lisää säteilyä? Maria on lainannut videoita suurten näyttelijättärien roolisuorituksista ja harjoitellut tuntikaupalla. Onkohan siitä ollut apua?

Tämä koe-esiintyminen on loistava tilaisuus osoittaa kykynsä. Jos se nyt epäonnistuu – mitä silloin voi tehdä ongelmilleen? Lisäksi se on fantastinen mahdollisuus päästä mukaan ammattilaisten näytelmään, mikä suo tilaisuuden työstää roolia intensiivisesti.

FEHMERLINGISTÄ

Hän on huomattava näytelmäkirjailija ja ohjaaja. Hänen 80-luvun näytelmänsä olivat ravistelevia ja hiukan liian omalle ajalleen tyyppillisiä – varsinkin debyyttinäytelmä ”Pleksilasi”. Näytelmä sopi siihen aikaan, mutta kukaan järvevä ihminen ei esittäisi sitä nykyään. Hänet uudemmat näytelmänsä ovat kuitenkin olleet parempia.

TOISISTA OPISKELIJOISTA

Toiset opiskelijat ovat yleisesti ottaen vähän liian kevytmielisiä ja käyttävät aivan liian vähän aikaa valmistautumiseen. Johannes ja Helene ovat molemmat hyvin taitavia, mutta voisi luulla, että se, miltä he näyttävät lavalla, on heille tärkeämpää kuin se, miten he näyttävät. Silläkö tavalla näyttelijä saa tarvitsemansa säteilyn? Johannes on muuten varsin puoleensavetävä, hän on hyvännäköinen ja vaikuttaa aina niin rauhalliselta ja varmalta. Hänen tyttöystävänään häntä voisi ehkä houkutella käyttämään lahjojaan oikealla tavalla. Joka tapauksessa hän olisi täydellinen vastaanäyttelijä näytelmässä ”Monogamiaa”, ja olisi ihanaa löytää yhteinen sävel hänen kanssaan koe-esiintymisessä.

Helene on varmasti kaikkien miesten unelma. Hän on uskomattoman kaunis ja itsevarma ja aivan selvästi poikien suosiossa. Valitettavasti myös Johannes on hänen lumoissaan. Hänellä on täydellinen vartalo ja hän liikkuu elegantisti, joten hän on selvästikin koulun paras tanssija: oli opettavasta työskennellä hänen kanssaan tanssiesityksessä ”Varjot”. Hän voisi olla myös todella hyvä ystävä, ellei hän olisi niin snobi.

Henrikillä on oikea asenne, mutta muuten hän ei ole kovin taitava. Hän yrittää niin kovasti, mutta hänellä ei ole tarvittavia ominaisuuksia. Hän on kuitenkin fiksu tyyppi, jonka kanssa voi puhua kaikesta mahdollisesta. On ihanaa, ettei koulussa ole pelkkiä fakki-idiootteja. Sademetsiä kaadetaan, saasteet tuhoavat ilmaston ja Kiina kohtelee Tiibetia hirvittävän julmasti; ja silti on ihmisiä, jotka osaavat ajatella vain teatteria!

Alexanderissa on jotain suurta, mutta hän vaikuttaa samalla kylmältä ja tyllyltä. Hän on käsittämättömän älykäs, mutta joskus tuntuu siltä, kuin hänellä olisi ”monet kasvot”. Hän vaikuttaa erilaiselta eri tilanteissa. Yhtenä hetkenä hän on voimakas ja komenteleva, seuraavana suorastaan lipevän kohtelias. Alexander ei ole sitä tyyppiä, jolle uskaltaisi paljastaa syvimät salaisuutensa.

Ja sitten on Natasha. Tulee olemaan erikoinen kokemus viettää hänen kanssaan kolme kokonaista päivää. Hän on valtavan lahjakas, mutta vaikuttaa samanaikaisesti niin epävarmalta ja hauraalta. Hän tulee todella tarvitsemaan ystävää, mikäli lähtee mukaan mökkireissulle... Ja miten hän mahtaa reagoida joutuessaan kilpailemaan kavereitaan vastaan? Häntä ja hänen pärjäämistään on pakko pitää silmällä.

”SHINY ARMOURISTA”

Koulun viimeisin esitys oli modernistinen tulkinta vanhasta balttilaisesta seikkailusta, ja se sai ristiriitaisen vastaanoton. Tärkeimmät roolit oli jaettu seuraavasti:

Ritari Sergei - Johannes

Prinsessa Kalinka - Helene

Kuningas Ivan - Alexander

Kuningatar Ljana - Maria

Sergein aseenkantaja Oleg - Henrik

”Noita” Baba Jaga - Natasha

Maria oli tarkkaillut intensiivisesti Elizabeth Taylorin roolisuoritusta Kleopatran videolta löytääkseen hänen kuninkaallisen karismansa salaisuuden (asia, jota hän ei halua paljastaa muille). Omasta mielestään hän onnistui aika hyvin, ja odottaa innolla saavansa kuulla palautetta suorituksestaan. Äiti-tytärsuhde Helenen kanssa sujui myös kivuttomasti, mutta oli epämiellyttävää näytellä Alexanderin puolisoa. Hän oli pelottava ja dominoiva heidän intiimeissä kohtauksissaan, ja Maria toivoi olevansa jossain muualla, kaukana. Johannes oli täydellinen sankari, ja Henrik toimi hyvin kunioittavana aseenkantajana. Silmiinpistävin oli kuitenkin Natashan suoritus voimakkaana, lähinnä psykoottisena Baba Jagana. Hän uhkui magiaa lavalla ollessaan. Myöhemmin samana päivänä saadaan tietää, mitä mieltä opettajat olivat esityksestä.

Johannes Babbett Arenkiel (synt. 1974)

”Hei Johannes

Sinut on kutsuttu Edvard Fehmerlingin uuden ”Monogamiaa”-näytelmän suljettuun koe-esiintymiseen, jossa valitaan näyttelijät kahteen rooliin: Miehen ja Naisen. Koe-esiintyminen pidetään Ravnsøhyttenissä 15–17/5. Näyttelijäehdokkaiden on oltava paikalla koko mainitun ajan. Tiedotustilaisuus 12/5 klo 15 Pienessä salissa.

Terveisin Nordisk Teaterskole”

Ensimmäinen sana, jota ihmiset ajattelevat Johanneksen nähdessään, on ”sankari”. Hän on ulkoisesti kuin suoraan 50-luvun poikakirjasta. Vaaleine kiharoineen, sinisine silmineen ja pitkine lihaksikkaine vartaloineen hän on kuin Robert Redfordin ja Jens Lynin välimuoto. Johanneksen leuka on aina puhtaaksi ajeltu ja hän käy pariturissa vähintään kerran kuukaudessa. Lisäksi hän tuoksuu aina ärsyttävän hyvältä riippumatta siitä, paljonko hän on hikoillut. Johannes pukeutuu usein valkoisiin, lyhythihaisiin paitoihin, vaaleanharmaisiin prässihousuihin ja yksinkertaisiin mustiin nahkakenkiin.

Johannes oli jo lukiossa koulun itseoikeutettu sankari. Hän sai pääroolin kolmessa koulun musikaalissa ja loisti sekä urheilussa että musiikissa. Lukuaineisiin hän ei panostanut yhtä paljon, mutta pärjäsi kuitenkin hyvin, kiitos säteilynsä, puheenlahjojensa ja kadehdittavan kykynsä skarpata aina, kun sitä todella vaadittiin. Asiat onnistuvat Johannekselta yleensä helposti, mutta samalla hän on hyvä puremaan hammasa, mikäli kohtaa vastoinkäymisiä – Johannes nimittäin VIHAA häviämistä.

Johanneksen on aina ollut helppo saada tyttöseuraa. Se sujui hyvin jo lukiossa, ja onnistui sen jälkeen vielä paremmin, sillä hänen vanhemmillaan oli tapana lähettää hänelle silloin tällöin opiskeluavustusta juhlia silmälläpitäen. Eräässä niistä Johannes tapasi Malenan. He rakastuivat päätä pahkaa ja Johannes koki elämänsä onnellisimmat kuusi kuukautta. Valitettavasti Malena jätti hänen erään Torben-nimisen hipin takia. Johannes vannoi, ettei enää koskaan sitoutuisi yhteenkään naiseen. Surtuaan puoli vuotta Johannes aloitti opinnot Nordisk Teaterskolella Århusissa syyskuussa 1996.

Johanneksen suuri vahvuus näyttelijänä on hänen valtava säteilynsä. Hän on sataprosenttisen varma omasta tähtilaadustaan ja on varma siitä, että hänellä on edessään komea elokuvaaura. Hän tietää aivan hyvin, ettei ole maailman monipuolisin näyttelijä, mutta suurimmassa osassa tarinoita tarvitaan kuitenkin sankaria.

Johannes on enemmän sirkus- kuin työhevonen, eikä siksi juurikaan välitä harjoituksista, jotka eivät suoraan liity johonkin konkreettiseen näytelmään. Toisaalta hän ei kuitenkaan ole mikään kapinallinen, joten hän tekee harjoituksissa sen, mitä häneltä pyydetään. Pieni nuhtelu opettajalta tai heikomman oppilaan kehuminen motivoivat mainiosti. Rooli ”Monogamiaa”-näytelmässä olisi loistotilaisuus päästä median tietoisuuteen ja hankkia nimeä, ja se voisi poikia monia elokuvarooleja. Lisäksi olisi hienoa tulla riippumattomaksi vanhempien rahoista.

FEHMERLINGISTÄ

Hän oli kova juttu 80-luvulla, mutta nykyään tyyppistä ei enää kuulla kovin usein. Hän on tosin edelleen suuri nimi, ja voihan hänelle antaa mahdollisuuden, jos sitä voisi käyttää esimerkiksi ponnahduslautana elokuvauralle.

TOISISTA OPISKELIJOISTA

Henrik on keskinkertainen pölkky, ja on käsittämätöntä, että hän on edes päässyt opiskelemaan kouluun. Hän tekee paljon töitä, mutta hänestä puuttuu kaikki magia hänen seistessään näyttämöllä. Kunpa Fehmerling ei hämääntyisi hänen innostuksensa vuoksi. Henrik ei ole kovin kiinnostava myöskään ihmisenä. Hän kommentoi kaiken maailman asioita, joita ei edes ymmärrä, juo aina itsensä humalaan juhlissa ja käyttäytyy nolosti. Erityisen surkeaa meno on ollut sen jälkeen, kun Karina jätti Henrikin. Tyyppi on jo täysi vitsi.

Todellinen vastus tulee Alexanderilta. Hänellä ei ole suuria mahdollisuuksia luoda elokuvauraa, mutta tässä roolissa hänen monipuolisuutensa ja tekninen taitavuutensa tekevät hänestä vakavasti otettavan vastustajan. Harvat näyttelijät pystyvät varioimaan ilmaisuun yhtä paljon kuin hän. Hän on muutenkin mielenkiintoinen henkilö. Hän tuntee aina oikeat ihmiset ja pystyy järjestämään ihmiset oikeaan seuraan. Kun hän tapaa vieraita ihmisiä juhlissa, hän esittää aina uutta roolia ja kehittää viihdyttäviä tilanteita.

Natasha on ehkä lahjakas, mutta hän on hiukan liian outo, eikä hänellä ole oikeaa mielenlaatua. Hän on aikaisemmin romahtanut ennen esityksiä ja harjoitusten aikana. Ei, häntä Johannes ei todellakaan haluaisi vastaanyttelijäkseen.

Helene on kieltämättä ihana. Hänen kanssaan on aina ilo näytellä, ja mahtaisivatko kolme pitkää päivää poissa Århusista saada hänet lopultakin lämpenemään? Pian alkaa olla käsillä viimeinen mahdollisuus.

Maria on ok. Toisenlaisissa hiuksissa ja vähän meikattuna hän olisi oikein soma. Jos Helene ei ole valmis, Maria varmasti on...

“SHINY ARMOURISTA”

Koulun viimeisin esitys oli modernistinen tulkinta vanhasta balttilaisesta seikkailusta, ja se sai ristiriitaisen vastaanoton. Tärkeimmät roolit oli jaettu seuraavasti:

Ritari Sergei - Johannes

Prinsessa Kalinka - Helene

Kuningas Ivan - Alexander

Kuningatar Ljana - Maria

Sergein aseenkantaja Oleg - Henrik

“Noita” Baba Jaga - Natasha

Johannes hoiti sankariroolinsa ritari Sergeinä rutiinilla ja oli melko tyytyväinen suorituksensa. Ainoa ongelma oli Henrik, joka odotetusti lähenteli nolouden rajoja ylinäyttelemisellään. Se oli ongelma varsinkin kolmannessatoista kohtauksessa, jossa Olegin ja Sergein oli tarkoitus päätyä humalapäissään tappelemaan. Johanneksella on yhä ruumiissaan aristavia paikkoja iskujen jäljiltä ja hän iloitseekin opettajien arvostelusta, jossa Henrik tulee saamaan ansaitsemansa haukut. Yhteispeli kaunista prinsessa Kalinkaa näyttelleen Helenan kanssa sujui hienosti, joten esityön tulevaa iskuyritystä varten luulisi jo olevan valmiina.

Henrik Naver Søe (synt. 1972)

”Hei Henrik,

Sinut on kutsuttu Edvard Fehmerlingin uuden ”Monogamiaa”-näytelmän suljettuun koe-esiintymiseen, jossa valitaan näyttelijät kahteen rooliin: Miehen ja Naisen. Koe-esiintymisen pidetään Ravnsøhyttenissä 15–17/5. Näyttelijäehdokkaiden on oltava paikalla koko mainitun ajan. Tiedotustilaisuus 12/5 klo 15 Pienessä salissa.

Terveisin Nordisk Teaterskole”

Henrik on todellinen taistelija. Se kaikkien on tunnustettava heti kättelyssä. Hänen lyhyt, lihaksikas ruumiinsa huokuu tahtoa ja energiaa, jotka saisivat kenet tahansa urheilusankarin kateelliseksi. Hänen kasvonsa ovat kulmikkaat ja muodostavat yhdessä tuuhean, tummanruskean pystytukan kanssa pään, joka sopisi hyvin Action Man -nukelle. Henrikin silmät ovat harmaat, ja niistä säteilee ystävällisyys ja sovinnollisuus. Henrik pukeutuu aina käytännöllisesti eikä koe tarvetta leikkiä ulkonäöllään; sisinhän on kuitenkin tärkein.

Koulussa ja lukiossa Henrik oli aina ”yksi pojista”. Hän osallistui aktiivisesti paikallisen käsipalloseuran toimintaan, ja vaikkei hän ollutkaan suurimpia tähtiä, häntä arvostettiin suuresti hänen taistelijaluonteensa ja nopeutensa vuoksi. Sama tapahtui lukiossa, jossa Henrik oli aina mukana järjestelemässä juhlia ja muita sosiaalisia tapahtumia – muttei koskaan ollut keskipisteessä. Henrik ei myöskään ollut kirjaviisas, mutta hänen ahkeruutensa yleensä pelasti hänet. Henrik pääsi loistamaan myös viimeisenä koulupäivänään, jolloin hänen onnistui iskeä luokkakaverinsa Karina, johon hän oli ollut hulluna jo yli vuoden ajan.

Ylioppilaskirjoitusten ja hyvin ansaitun loman jälkeen Henrik lähti pohjoiseen Aalborgiin syksyllä 1992 suorittamaan asepalvelustaan. Henrik vietti Aalborgissa kaksi vuotta, vaikka hän viettikin puoli vuotta aliupseerikoulussa. Henrik viihtyi hyvin sotilaselämässä, ja hänen onnistui löytää aikaa poikien kanssa oluella käymiseen ja suhteen ylläpitämiseen Karinan kanssa. Karina oli aloittanut näyttöleminen ja houkutteli Henrikin mukaan. Henrik innostui heti: hänen onnistui kerrankin olla sekä vakavasti otettava joukkuepelaaja että saada yleisön huomio itselleen. Henrik oli löytänyt kutsumuksensa ja pääsi opiskelemaan Nordisk Teaterskoleen toisella yrittämällä syksyllä 1996.

Suhde Karinaan päättyi joulukuussa 1997. Koulu esitti tuolloin tanssiesityksen nimeltä ”Varjot”, ja eräs hyvin puoleensavetävä nainen, Sarah, ihastui Henrikin lihaksikkaaseen varteen. Hän piiritti Henrikiä aivan erityisen itsepäisesti. Sarah oli kuitenkin etsimässä vain yhden illan juttua ja häipyi seuraavana aamuna – ja samoin teki Karinakin! Henrik on siitä saakka etsinyt epätoivoisesti uutta tyttöystävää.

Henrikin vahvuudet näyttelijänä ovat hänen sisukkuutensa, energisyytensä ja avoimuutensa kaikkea teatteriin liittyvää kohtaan. Henrik pystyy antamaan kaikkensa riippumatta siitä, millaisesta draamaharjoituksesta on kysymys. Hän tietää hyvin, ettei ole maailman suurin lahjakkuus, mutta on tottunut taistelemaan tiensä menestykseen, jos vain yrittää tarpeeksi kovasti. Valitettavasti Henrikiä vaivaa myös tietty epävarmuus. Ensimmäistä kertaa elämässään hän ei ole osa tiivistä joukkuetta, jossa jokaisella on oma roolinsa ja tehtävänsä. Tunnelma koulussa on aivan muuta. Kilpailu on kovaa, ja kaikkien on ajateltava itseään. Toiset opiskelijat ovat todella hyviä – eivätkä he osoita minkäänlaista kunnioitusta. On aivan kuin he tuntisivat olevansa parempia kuin muut. Mutta he tulevat vielä näkemään. Tämä koe-esiintymisen on täydellinen tilaisuus osoittaa kykynsä ja antaa röyhkimyksille kunnon taklaus.

FEHMERLINGISTÄ

Hän on hyvin arvostettu nimi, ja on etuoikeus saada työskennellä sellaisen kyvyn kanssa. Hänen näytelmänsä ovat monimutkaisia ja vaikeaselkoisia, mutta jos Fehmerlingin ajatuksiin ja työskentelytapoihin pääsee sisälle, ne ovat oikea tiedon ja kokemuksen kultakaivos aivan käden ulottuvilla.

TOISISTA OPISKELIJOISTA

Maria ja Natasha ovat upeita tyttöjä. He ovat eläviä todisteita siitä, että miehet ja naiset voivat olla pelkkiä ystäviä, ja vaikka he molemmat ovatkin valtavan lahjakailta, he eivät tunnu kilpailijoilta. Natasha vaikuttaa hieman epävarmalta, mutta hän rentoutuu, kun häneen tutustuu. Hän on suora ja luonnollinen eikä lainkaan snobi. Maria on myös hyvää seuraa. Hän ei ole erityisen seksikäs, mutta söpö hän on, ja hänen kanssaan voi puhua kaikesta mahdollisesta. Hän on älykäs ja tietää paljon politiikasta ja maailman tilasta. Hänen kanssaan joutuu joskus teeskentelemään ymmärtävänsä, jottei vaikuttaisi tietämättömältä. Natashan ja Marian kanssa tunnelma on rento, eikä kilpailusta tai seksuaalisista jännitteistä ole tietoakaan.

Helenen tilanne on jokseenkin erilainen. Hän on lahjakas näyttelijä; hän on älykäs ja hyvin kaunis. Lisäksi hän laulaa ja tanssii kuin jumalatar. Hän vaikuttaa valitettavasti hieman snobilta ja varautuneelta, ja hänen lähelleen pääseminen tuntuu melkein mahdottomalta. Jospa vain voisi jotenkin päästä osaksi hänen elämäänsä. Ehkä kolme päivää Ravensøyhttenillä saa hänet laskemaan suojamuurejaan.

Johannes on narri. Hän voi olla komea, ja ehkä on olemassa tiettyjä rooleja, joihin hän soveltuu, mutta toista samanlaista itsekeskeistä primadonnaa saa hakea. Hän on röyhkeä snobi, eikä näe muuta kuin oman napansa. Valitettavasti hän on myös huomannut Helenen avut ja käyttää nyt kaikkia hurmauskeinojaan. Mutta se ei ole aitoa. Häntä täytyy estää iskemästä Helene hinnalla millä hyvänsä.

Ei, Alexander ansaitsee enemmän kunnioitusta. Ulospäin hän saattaa vaikuttaa hiukan kylmältä ja varautuneelta, mutta hänessä voi olla jotain suurta. Tuntuu sitä kuin hän tietäisi kaiken, ja vaikuttaa joskus myös hyvältä toverilta. Hän oli esimerkiksi hyvä tuki silloin, kun Karina lähti. Alexander on kova vastustaja, mutta hyvässä mielessä.

“SHINY ARMOURISTA”

Koulun viimeisin esitys oli modernistinen tulkinta vanhasta balttilaisesta seikkailusta, ja se sai ristiriitaisen vastaanoton. Tärkeimmät roolit oli jaettu seuraavasti:

Ritari Sergei - Johannes
Prinsessa Kalinka - Helene
Kuningas Ivan - Alexander
Kuningatar Ljana - Maria
Sergein aseenkantaja Oleg - Henrik
“Noita” Baba Jaga - Natasha

Henrik oli tähdännyt ritari Sergein rooliin, mutta se meni valitettavasti Johannekselle. Henrik panosti siksi aseenkantaja Olegin rooliin täysillä ja yritti todistaa olevansa pääroolin arvoinen. Kolmannessatoista kohtauksessa Sergei ja Oleg tappelevat juovuspäissään, ja Henrik käytti tilaisuutta hyväkseen (perustellen sen “realismilla”) antaa Johannekselle pari napakkaa iskuja. Alexander ja Maria olivat todella hyvä pari kuningas Ivanina ja hänen uskollisena, nöyränä vaimonaan, mutta Natasha oli Baba Jagana aivan upea. Onko sen tytön kyvyillä mitään rajaa?

Helene Bellona Kousgard (synt. 1975)

”Hei Helene,

Sinut on kutsuttu Edvard Fehmerlingin uuden ”Monogamiaa”-näytelmän suljettuun koe-esiintymiseen, jossa valitaan näyttelijät kahteen rooliin: Miehen ja Naisen. Koe-esiintyminen pidetään Ravnsøhyttenissä 15–17/5. Näyttelijäehdokkaiden on oltava paikalla koko mainitun ajan. Tiedotustilaisuus 12/5 klo 15 Pienessä salissa.

Terveisin Nordisk Teaterskole”

Bellona on roomalaisen sodanjumalattaren, Marsin vaimon tai sisaren nimi. Helenen isä, antiikin tutkimuksen professori, valitsi tuon epätavallisen nimen, sillä hän työtöi tytärtä, joka olisi sekä kaunis että aikaansaapa – ja sen hän myös sai.

Helene on kaunis – ja hän tietää sen itsekin. Hänen pitkässä, hoikassa vartalossaan on curveja juuri oikeissa paikoissa, ja hän kantaa itsensä sopivan ylpeästi ja elegantisti. Tumma iho ja täyteläiset huulet muodostavat mielenkiintoisen kontrastin kirkaansinisille silmille, ja runsaat tummat hiukset ovat kuin piste iin päällä. Helene ei missään nimessä tahdo näyttää liian söpöltä, ja käyttää siksi tummaa silmämeikkiä, joka antaa hänestä mystisen ja hieman ”pahan” vaikutelman. Hän ostaa vaatteensa trendikkäistä liikkeistä: hänet nähdään useimmiten hyvin istuvissa mustissa vaatteissa ja samalla kertaa tyylikkäässä ja käytännöllisissä kengissä. Sopivalla säällä hän käyttää aina aurinkolaseja.

Helenen äiti kuoli keväällä 1992, ja Helene jäi kaksin isänsä kanssa asumaan valtavaa taloa, joka oli rahoitettu isän vanhempien jättämällä perinnöllä. Helene oppi pian tuntemaan oman arvonsa ja tottui saamaan tahtonsa läpi. Hänen ensivaikutelmansa koulussa oli, että pojat olivat kivoja ja avoimia, ja että tytöt olivat kylmiä ja juonittelevia. Myöhemmin Helene tuli järkytykseen huomaamaan, että hänen kokemuksensa toisista ihmisistä liittyi erottamattomasti hänen omaan ulkonäkönsä. Hänelle tuli tarve osoittaa olevansa muutakin kuin vain kaunis.

Helene oli aina ollut lahjakas, ja nyt hän alkoi todella olla aktiivinen oppitunneilla. Lisäksi hän alkoi käydä tanssi- ja laulutunneilla ja osoitti pian suurta lahjakkuutta molemmissa. Lukioaika oli sekä mielihyvän että -pahan värittämä: Helene kyllästyi typeränfiksuihin poikiin, jotka yrittivät hurmata häntä, ja vieläkin tyhmempiin bimboihin, jotka yrittivät saada hänet mukaan ”fiksuihin” klikkeihinsä. Helene muuttui yhä varautuneemmaksi ja vetäytyi vähitellen pois sosiaalisista aktiviteeteista. Lopettaessaan lukion vuonna 1994 Helenellä oli ammattitanssijan ja –laulajan taidot ja hyvä keskiarvo, mutta ei ainuttakaan ystävää.

Jo samana keväänä Helene sai roolin Århus Musicaltrupissa ja oli sen jälkeen mukana monissa esityksissä. Niissä hän tapasi tanssijan nimeltä Iben, joka muistutti häntä itseään. Iben oli kaunis, älykäs ja lahjakas, mutta luonteeltaan valoisampi ja avoimempi kuin Helene. Helene oli lopultakin löytänyt vertaisensa – sydäntänsä. Iben läpäisi Helenen ympärilleen pystyttämät suojamuurit, ja tytöt aloittivat tiiviin ystävyysuhteen, johon eräässä vaiheessa sisältyi myös ruumiillinen puoli. Helenellä oli ollut pari lyhyttä miessuhdetta eikä hän kokenut olevansa lesbo, mutta suhteessa Ibeniin rajanveto ystävyden ja rakkauden välillä oli vaikeaa.

Kaiken kattavasta suhteesta tuli kuitenkin nuorille naisille liian raskas, ja sisäpiiriin liittyi vuotta myöhemmin tanssija nimeltä Mia, ja tämä myös päätti suhteen ruumiillisen ulottuvuuden. Helene aloitti Nordisk Teaterskolessa syksyllä 1996 Århusissa. Oppitunneilla Helene koettaa olla ulospäin suuntautunut, mutta yksityiselämässään hänellä on aikaa vain Ibenille ja Mialle.

Helenen vahvuuksia näyttelijänä ovat hänen ulkonäkönsä ja kykynsä hallita ruumistaan ja ääntään. Hän on nopea ymmärtämään ohjeita, ja hänellä on raudanluja tahto kohdatessaan vastoinkäymisiä. Nuoren, kauniin naisen ei ole helppoa tulla kohdelluksi vakavasti otettavana näyttelijänä tyhmän bimbosijasta. Kilpailu on kovaa, ja opettajat sanovat, ettei hänellä ole tarvittavaa eläytymiskykyä. Onko se taas ennakkoluuloisuutta, vai puuttuuko Heleneltä tosiaan jotain? Johtuuko se ehkä siitä, ettei hän juuri ota kontaktia muihin? Onko hänellä joitain estoja? Tämä koe-esiintyminen on kaikkien aikojen mahdollisuus kohottaa tasoa ja sulkea epäilijöiden suut. Lisäksi siinä on mahdollisuus luoda uraa ja vapautua isän rahallisesta tuesta.

FEHMERLINGISTÄ

Hänen läpimurtonsa 80-luvulla oli "Pleksilasi". Sen jälkeen hän on luonut aika merkittävän uran, vaikka esitysten taso onkin ollut vaihtelevaa. Mutta miksi hän tahtoo työskennellä amatöörien kanssa? Okei, ei häntä siitä pidä moittiakaan. Hän saattaa silti olla pätevämpi kuin tyhmit opettajat, jotka eivät saa näytelmiään lavalle missään.

TOISISTA OPISKELIJOISTA

Johannes on pesunkestävä mäntti. Hän on saanut jostain päähänsä olevansa syntynyt tähdeksi, ja että hän pystyy iskemään kaiken, mikä liikkuu. Hän on yksipuolinen, itkeskeinen eikä kovin älykäs, ja hänen iskuryityksensä on nähty ja kuultu miljoona kertaa ennenkin.

Henrik on fiksu tyyppi. Hän ei ehkä ole erityisen lahjakas tai jännittävä, mutta hän ymmärtää pysyä kohteliaan ammatillisissa väleissä vastaanäyttelijöihinsä. Hän olisi ehdottomasti Johannesta parempi vastaanäyttelijä näytelmässä "Monogamiaa".

Suosikki on silti Alexander. Hänellä on näkemystä. Hän on lahjakas, ja tuntuu siltä kuin hän ymmärtäisi kaiken, mitä hänen ympärillään tapahtuu. Hänen silmänsä säteilevät pelottavaa ja samalla kiehtovaa vaistonvaraisuutta. Ehkä juuri se tekee hänestä niin puoleensavetävän. Ehkä hänestä tulee vielä muutakin kuin pelkkä vastaanäyttelijä!

Maria on todella suloinen. Valitettavasti hän on myös tylsä. Hänen kanssaan puhuminen on kuin sanomalehtiutuisia lukisi. Siinä saa paljon tietoa maailman tapahtumista, mutta äärettömän tylsässä muodossa. Sama pätee hänen näyttelemiseensä. Se näkyi erityisen hyvin tanssiesityksessä "Varjot". Mariasta on tuskin kovaa vastusta, mutta hän voi olla hyvää seuraa, jos mökkireissulla on mahdollisuus rentoutua hieman.

Samaa ei voi sanoa Natashasta. Hän käyttäytyy epävarmasti ja neuroottisesti, ja hänen on mahdotonta rentoutua seurassa. Toisaalta hän on kadehdittavan hyvä näyttelijä. Hänen eläytymiskyynsä on ilmiömäinen, ja hän tulee olemaan todella kova vastus, kun kilpaillaan naisroolista näytelmässä "Monogamiaa". Jos omatunto ei vaivaisi, häneen voisi tietysti kohdistaa hieman psykologista terroria. Se voisi jopa toimia.

"SHINY ARMOURISTA"

Koulun viimeisin esitys oli modernistinen tulkinta vanhasta balttilaisesta seikkailusta, ja se sai ristiriitaisen vastaanoton. Tärkeimmät roolit oli jaettu seuraavasti:

Ritari Sergei - Johannes
Prinsessa Kalinka - Helene
Kuningas Ivan - Alexander
Kuningatar Ljana - Maria
Sergein aseenkantaja Oleg - Henrik
"Noita" Baba Jaga - Natasha

Helene teki kauniin Kalinkan roolissa parhaansa, mutta yhteispeli Johanneksen kanssa oli hankalaa. Hän kävi heidän rakkauskohtauksessaan epämiellyttävän lähellä teatterin ja tavallisen lähentelyn rajaa. Helene tunsi olevansa jumissa rakastuneen näyttelemisen ja hienovaraisen vastaanäyttelijän torjumisen välillä. Varsinkin kymmenennestä kohtauksesta, jossa Kalinka ja Sergei ovat kaksin Kalinkan kamarissa, tuli hirveää sotkua. Toisaalta oli myös noloa, että Henrik antoi Johannekselle hänen ansaitsemansa rangaistuksen kolmannessatoista kohtauksessa, jossa Oleg ja Sergei joutuvat juovuspäissään tappeluun. Alexander oli loistava kuningas ja Maria erinomainen kuningatar. Heidän välillään ei kuitenkaan ollut tarpeeksi kemiaa. Natasha oli Baba Jagana pelottavan hyvä. Kateus ei ole mukava tunne.

Alexander Filip Granberg (synt. 1973)

”Hei Alexander,

Sinut on kutsuttu Edvard Fehmerlingin uuden ”Monogamiaa”-näytelmän suljettuun koe-esiintymiseen, jossa valitaan näyttelijät kahteen rooliin: Miehen ja Naisen. Koe-esiintymisen pidetään Ravnsøhyttenissä 15–17/5. Näyttelijäehdokkaiden on oltava paikalla koko mainitun ajan. Tiedotustilaisuus 12/5 klo 15 Pienessä salissa.

Terveisin Nordisk Teaterskole”

Kun Alexanderia katsoo etäältä, ei hän vaikuta mitenkään erityiseltä. Hän on pitkä ja hontelo, ja hän pukeutuu huolettomasti vanhaan, kuluneeseen pukuun. Kengät ovat vieläkin kuluneempi pari mustia nahkakengiä. Lähempää katsottuna hän näyttää kuitenkin varsin hyvältä. Hänen kasvopiirteensä ovat kapeat ja kulmikkaat ja silmänsä kirkkaat ja harmaat. Hänen ihonsa on vaalea, mikä luo voimakkaan kontrastin hänen tummalle, huolettomalle tukalleen. Alexanderin säteily on kaikkea muuta kuin ystävällistä, mutta hänessä on jotain mystisen kiehtovaa, kuin vampyyrissä tai avaruusolennoissa.

Koulussa Alexander oli nörtti. Hän oli huomattavasti älykkäämpi kuin ikätoverinsa, eikä milloinkaan pelännyt käyttä ”aikuista” sanavarastoaan. Tämä yhdistettynä hieman erikoiseen ulkonäköön ei ollut ainakaan eduksi, kun olisi pitänyt löytää ystäviä. Alexander käyttikin lapsuutensa sen sijaan lukemiseen ja toisten lasten leikkien tarkkailuun. Seitsemännellä luokalla hän alkoi kirjoittaa salaa tarinoita, joiden päähenkilöitä olivat hänen luokkatoverinsa. Kahdeksannella luokalla näitä tarinoita alettiin esittää ”liivenä”. Alexanderin suosio alkoi kasvaa, kun hänen luokkatoverinsa kypsyivät arvostamaan hänen älyään ja sujuvasanaisuuttaan. Alexander käytti hyväkseen uutta asemaansa ja valehteli ja manipuloi toiset mukaan pieniin tarinoihinsa. Lukuisista tarkkailun vuosista oli hänelle nyt hyötyä. Nyt hän kirjoitti oikeita tarinoita.

Lukiessa toiset oppilaat ihastuivat heti älykkääseen poikaan, jonka säteily oli ”vaarallista”, ja heidät alennettiin pian pelkiksi marioneteiksi. Alexander osasi myös manipuloida opettajia ja saavutti ongelmitta erinomaisen keskiarvon. Ajan kuluessa hän iski joitain tyttöjä, mutta hänellä ei koskaan ollut oikeaa tyttöystävää. Tytöt olivat aina liian tylsiä ja ennalta-arvattavia. Sen sijaan koulu esitteli hänelle uuden maailman – teatterin. Nyt Alexander sai hyvällä omallatunnolla esittää rooleja ja kirjoittaa juonia – ja sai siitä jopa rahaa. Parin hanttihommassa, harrastelijateattereissa ja pienissä ammattilaisteatterirooleissa vietetyn vuoden jälkeen Alexander pääsi opiskelemaan Nordisk Teaterskoleen Århusissa.

Teatterikoulussakaan Alexander ei malttanut olla hieman leikkimättä opiskelutovereillaan. Hän mainosti itseään johtajatyypinä sanan kaikissa merkityksissä, ja toiset opiskelijat osoittivat hänelle välittömästi luottamusta ja kunnioitusta. Hän näki Henrikin epävarmuuden ja alkoi pohtia, kuinka hän reagoisi tyttöystävän menettämiseen. Siksi hän pyysi erästä ystäväänsä Sarahia viettelemään Henrikin tanssiesityksen ”Varjot” jälkeen. Tulos oli toivotunlainen, Henrik menetti tyttöystävänsä. Alexander luonnollisestikin tuki häntä vaikeana aikana ja lypsi samalla tietoa toisista opiskelijoista. Komea Johannes kutsui Alexanderin mukaansa juhliin laatimaan eroottisia juonia ystävättäriensä pään menoksi. Tässä tapauksessa Johannes tuli narratuksi luelemaan, että he kaatoivat naisia näytelmien ja pikku valheiden avulla. Todellisuudessa Alexander kuitenkin käytti häntä omiin tarkoituksiinsa kuin prostituoitua. Luokkatovereista oli jälleen kerran tullut Alexanderin marionetteja.

Alexanderin vahvuuksia näyttelijänä ovat hänen stilistinen näkemyksensä ja hänen kykynsä nähdä ohjaajien ja opettajien lävitse ja antaa heille sitä, mitä he haluavat. Alexander ei mielestään ole oikea, eläytyvä näyttelijä. Hän haluaa mieluummin saavuttaa läpimurron, hankkia nimeä ja tulla sen jälkeen ohjaajaksi tai näytelmäkirjailijaksi. ”Monogamiaa” on ainutlaatuinen mahdollisuus tehdä läpimurto tässä ja nyt. Viikonloppu on myös mahdollisuus kehittää joitain veikeitä tapahtumia.

FEHMERLINGISTÄ

80-luvulla hän kirjoitti ajalle tyyppillisiä näytelmiä, esim. "Pleksilasin" joka käsitteli ihmisen yksinäisyyttä ja "Riitit", joka käsitteli keskustelujen monotoniasa ja ennustettavuutta. Siihen aikaan hän oli paljon esillä mediassa. Sen hän on lopettanut – mistähän syystä?

TOISISTA OPISKELIJOISTA

Henrik ja Johannes ovat varsin mielenkiintoinen pari. Henrik on selvästi kateellinen Johanneksen ulkonäöstä ja lahjoista, ja yrittää kaikin tavoin päästä niskaan päälle. Johannesta taas ärsyttää tuntee koko ajan Henrikin hengitys niskassaan. Heidän kilpailunsa on ennenkin pilannut näytelmiä, ja niin voisi käydä jälleen, jos heitä pukkaisi oikeaan suuntaan. Näyttää myös siltä, että molemmat ovat ihastuneet Heleneen. Sitäkin tietoa voi käyttää hyväkseen.

Helene onkin todella hyvännäköinen, mutta myös aika tylsä – tyyppinen snobi, hemmoteltu rikkaan isän tytär. Häntä voisi silti käyttää hyväkseen, kun usuttaa Henrikin ja Johanneksen toisiaan vastaan. Jossain välissä voisi tietysti myös harrastaa hiukan pikaista seksiä.

Maria on aivan uskomattoman ikävä tapaus, ja selvästi hulluna Johannekseen. Onko olemassa mitään ennalta arvattavampaa?

Ainoa, jonka läpi ei näe, on Natasha. Hän ei ole vain mahtava näyttelijä, vaan hänellä on myös mystinen ja epätavanomainen tapa tarttua asioihin. Hän on samalla kertaa avoin, karismaattinen, pelokas ja säikky. Tilaisuutta tutustua tuohon mysteeriiin ei kannata jättää käyttämättä.

"SHINY ARMOURISTA"

Koulun viimeisin esitys oli modernistinen tulkinta vanhasta balttilaisesta seikkailusta, ja se sai ristiriitaisen vastaanoton. Tärkeimmät roolit oli jaettu seuraavasti:

Ritari Sergei - Johannes
Prinsessa Kalinka - Helene
Kuningas Ivan - Alexander
Kuningatar Ljana - Maria
Sergein aseenkantaja Oleg - Henrik
"Noita" Baba Jaga - Natasha

Alexander toteutti huolellisesti opettajan toiveen voimakkaasta ja karismaattisesta, kovalla kädellä hallitsevasta kuninkaasta. Maria vaikutti valitettavasti hiukan pelokkaalta, eikä yhteispeli toiminut optimaalisella tavalla. Vaikein oli kuudestoista kohtaus, jossa Ivan kohtaa Baba Jagan. Natasha oli sellaisessa vauhdissa hullun noidan roolissaan, että Alexander pelkäsi hetken aikaa hänen saavan jonkun kohtauksen. Nyt Alexander on jännittänyt kuulemaan, miten kohtaus toimi. Helene oli pantu täydellisesti itseleen sopivaan kauniin Kalinkan rooliin, ja Sergei ja Oleg olivat kuin ruma parodia Henrikin ja Johanneksen suhteesta tosielämässä. Näytelmä ei ollut kovin hyvä, mutta oli sitä varmasti mukava katsella, jos tunsu näyttelijät todellisuudessa.

Natasha Margaretha Zelle (synt. 1976)

”Hei Natasha,

Sinut on kutsuttu Edvard Fehmerlingin uuden ”Monogamiaa”-näytelmän suljettuun koe-esiintymiseen, jossa valitaan näyttelijät kahteen rooliin: Miehen ja Naisen. Koe-esiintymisen pidetään Ravnsøhyttenissä 15–17/5. Näyttelijäehdokkaiden on oltava paikalla koko mainitun ajan. Tiedotustilaisuus 12/5 klo 15 Pienessä salissa.

Terveisin Nordisk Teaterskole”

Natashan silmiinpistävin piirre ovat hänen vallattomat punaiset kiharansa. Hän on hentorakenteinen eikä kovin pitkä, mikä saa hänet ison tukkansa näyttämään vieläkin huomiota herättävämmältä. Hänellä on vaalea, pisamainen iho ja suuret, vihereät silmät. Hänen hienot, pienet kasvonpiirteensä antavat hänelle viattoman, lähes keijumaisen vaikutelman. Kasvot ovat jyrkässä kontrastissa hänen vaatteisiinsa, jotka ovat aina mustat. Hän pukeutuu usein paitaan, neuleeseen, hameeseen ja sukkahousuihin, ja jalassaan hänellä on melkein aina mustat maiharit. Hänellä on nenärengas ja ainakin viisi reikää molemmissa korvissaan. Hänen silmiään kiertää aina paksu, musta rajaus.

Natasha kasvoi pikkukaupungissa, jossa kaikki tunsivat tosiensa. Hänen isänsä poistui kuvioista ennen hänen syntymäänsä, ja hänen äitinsä taisteli vakavaa alkoholismia vastaan. Koko kaupunki tiesi äidin ongelmista, eivätkä toiset lapset saaneet leikkiä Natashan kanssa. Alaluokilla Natasha leikki itseksensä, ja myöhemmin hän innostui lukemaan kirjoja. Kirjojen avulla hän sai mahdollisuuden haaveilla itsensä pois, toiseen todellisuuteen. Natasha valitsi usein kirjoja, joiden päähenkilöt olivat kauniita ja jännittäviä naisia, ja hänen eläytymisensä kasvoi lopulta niin suureksi, että hänen oli vaikea erottaa todellisuus ja mielikuvitus toistaan. Se ei helpottanut ystävien löytämistä, ja Natasha eristäytyi aina vain enemmän.

Huhtikuussa 1992 äiti ilmoitti muuttavansa yhteen on/off poikaystävänsä Poulin kanssa. Natasha vihasi miestä eikä todellakaan halunnut asua saman katon alla tämän kanssa. Siksi hän haki isomman kaupungin lukioon, ja käytti pitkiä koulumatkoja tekosyynä muuttaa pois kotoa.

Lukio oli vaikeaa aikaa Natashalle. Ihmiset tuntuivat hänestä ikäviltä ja ovelilta, ja poikien yritykset olla voimakkaita ja miehekkäitä pelottivat häntä. Natasha käytti vapaahetkensä lukemiseen ja tunti toisensa jälkeen kului jossain kaukana. Päivät kuuluivat näin keväeseen saakka, jolloin alettiin työstää vuotuista koulunäytelmää. Tuon vuoden näytelmä oli musikaali ”Annie”, ja Natashan musiikinopettaja ylipuhui hänet koe-esiintymiseen. Natasha sai pääosan eläytymiskykynsä – ja punaisten hiestensa – ansiosta. Näytelmä oli tervetullut oikeutus Natashan eskapistisille taipumuksille, ja Natasha kirjaimellisesti OLI Annie koko harjoituskauden ajan.

Natasha oli suuri menestys Annien roolissa ja hänestä tuli yhtäkkiä suosittu. Tytöt olivat kateellisia ja pojat tekivät kaikkensa saadaakseen hänet. Viimeksi mainitusta tuli ongelma Natashan lukiessa romaania, joka teki hänestä itsestäänkin femme fatale. Seuraavana vuonna kävikin huonosti. Koulu esitti Sergeane Golonin suosittuun 60-luvun romaaniin perustuvan näytelmän ”Angélique ja sulttaani”, ja Natasha uppoutui syvälle viettelevän Angéliquen rooliin. Esityksen jälkeisessä juhlassa hän flirttaili kookkaan, vahvan mutta älynlahjoiltaan yksinkertaisen kehonrakentajan Kennin kanssa. Hän ymmärsi Natashan flirtin väärin ja vei hänet mukanaan alakerran inva-vessaan. Siellä hän ei kuunnellut mitään vastalauseita, vaan raikasi Natashan raasta. Se oli Natashan ensimmäinen kerta pojan kanssa.

Seuraavana aamuna Natasha ei enää ollut Angélique, ja hänen muistikuvansa illasta olivat hatarat. Hän on kuitenkin siitä saakka kokenut voimakasta vastenmielisyyttä ja tarvetta paeta ja muuttua joksikuksi toiseksi aina, kun mies on tullut liian lähelle. Natasha jätti lukion kesken ja näytteli kaksi seuraavaa vuotta kaikenlaisissa produktioissa. Vaikka hän oli valtavan lahjakas, oli hänen myönnettävä, että hän kaipasi hieman opetusta tekniikassa ja metodeissa. Hän pääsi opiskelemaan Århusissa

sijaitsevaan Nordisk Teaterskoleen syksyllä 1996.

Natashan vahvuuksia näyttelijänä ovat hänen uskomaton eläytymiskykynsä ja lähes maaginen lavasäteilynsä. Hän eläytyy rooleihinsa kaikin tavoin ja tulee pitkälle ”yli näyttämön reunan”. Hän loistaa harvoin pelkissä harjoituksissa, mutta ottaa joskus niissäkin käyttöön aivan uuden vaihteen. Natashan on nykyään hieman helpompi tulla toimeen ihmisten kanssa, mutta yllättävä ruumiillinen läheisyys tuottaa hänelle yhä suuria vaikeuksia. Lisäksi hänellä on yhä suuria hankaluuksia päästä irti rooleistaan ja erottaa todellisuus ja mielikuvitus toisistaan. Kuinka hän tulee pärjäämään kolmen päivän mittaisessa koe-esiintymisessä? Mitä, jos harjoituksissa tullaan iholle? Mitä jos pojat...?

FEHMERLINGISTÄ

Hän on tehnyt monia erikoisia näytelmiä, joissa ei ole varsinaista juonta. Lisäksi hän vaikuttaa mystiseltä ja arvaamattomalta. Hänen kanssaan on parasta pitää silmät avoimina.

TOISISTA OPISKELIJOISTA

Henrik on aivan kultainen. Hän ei vaikuta kovin fiksulta, mutta hän on aina ystävällinen eikä koskaan tunkeileva. Hän ei ole maailman suurin kyky, mutta hän tekee kovasti töitä ja on kehittynyt paljon. Henrikin kaltaiselta on hyvä saada tukea, jos paineet kasvavat liian koviksi.

Johannes on ehkä snobimainen ja etäinen, mutta hän on Henrikin tavoin hyvin mutkaton, eikä koskaan aiheuta epämuksuvia yllätyksiä.

Alexander on sitä vastoin pelottava. On aivan kuin hän ei koskaan eläytyisi rooleihinsa – hän vain on tekevinään niin. Ja sellainen hän on myös yksityiselämässään. On parasta olla varuillaan, kun hän on lähistöllä.

Maria on erikoinen tapaus. Hän on oikeastaan söpö, mutta vaikuttaa samalla merkillisen tarkkailevalta, ja hän ilmestyy paikalle aina, kun on ongelmia. Onko hän avulias vai pelkästään utelias? Ehkä hän tarkkailee ihmisiä käyttäkseen heidän tunteitaan näyttelijäntyössään?

Helene on myös erikoinen. Hän on todella kaunis, ja kaikki hänen ympärillään on kaunistaa, mutta hän on aina viileä ja torjuva. Ehkä hän salaa jotain. Tai sitten hän on niitä, jotka ovat mukavia vain niille, joista voi olla hyötyä hänelle. Lisäksi hän näyttlee teennäisesti ja epäaidosti.

”SHINY ARMOURISTA”

Koulun viimeisin esitys oli modernistinen tulkinta vanhasta balttilaisesta seikkailusta, ja se sai ristiriitaisen vastaanoton. Tärkeimmät roolit oli jaettu seuraavasti:

Ritari Sergei - Johannes
Prinsessa Kalinka - Helene
Kuningas Ivan - Alexander
Kuningatar Ljana - Maria
Sergein aseenkantaja Oleg - Henrik
”Noita” Baba Jaga - Natasha

Natasha muistaa vain huonosti, mitä esityksessä tapahtui. Hurjan noidan rooli vei hänet mukanaan, ja hän oli aivan omissa maailmoissaan alusta loppuun. Natasha oli myös luvannut itselleen hallita itsensä, mutta epäonnistui, niin kuin usein ennenkin. Opettajien palaute on jännittävää kuulla - ja luoja tietää, ehkä se lopultakin auttaa häntä oppimaan, kuinka kontrolli säilytetään. Onkohan ”Monogamiaa” se näytelmä, jossa kaikki lopultakin lokahtaa kohdalleen?